

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת חַיִּי-שְׂרָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרֶךְ ד' - חֲלָק כ"ב

קוֹנְטֵרְס 112

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלַּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסַפְרָא דְא יַפְקוֹן בֵּיתָא מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כָּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאֹזֶר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

אור הזוהר

גליון מס' 18
שבט תש"ע לפ"ק

מוקדש לבית המדרש
וכן למחלקים וללמדי האוהר

לקנות הספרים במחיר מוסבסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"
רחוב נחל לכיש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300



**סט אוהר היומי 6 חלקים
בכריכה קשה**

לאורם נלך / לקט מספרי הקדמונים על הזוהר / 2

אור חוזר / מכתבים למערכת / 4

כוכבי אור / הזכות לזכות את הרבים - מאמר ב' / 6

קול קורא / 7

מפעל הזוהר העולמי

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ידומה עומד ונוטל בַּחֲשׁוֹן, ושוכני עַפְרָה שָׁבִים לְחוּץ, וְקָרַב טוֹב לְהַמְנוּת בָּהֶם, אֵינָם חוֹשְׁקִים בְּגִלְגּוּל הַפּוֹדֵף. נִזְכָּרִים וְלֹא עוֹמְדִים, נִמְחִים הַחַיִּיבִים מִסְפְּרוֹ שֶׁל דּוֹמָה, מִי בִקֵּשׁ אוֹתָם וּמִי יֵשֵׁב בַּחֲשׁוֹנוֹתֵיהֶם. אוֹי לָהֶם! אוֹי לַחַיִּיבִים! אוֹי לְרוֹגְשׁוֹת שְׁלֵהֶם [לְנַפְשׁוֹתָם]! בְּשִׁבְלֶם נֹאמֵר (תהלים ט) יִמְחוּ מִסְפֵּר חַיִּים וְגו'.

וַיְהִי חַיֵּי שָׂרָה. מֵה שְׁנֵיהַ פֶּאן שֶׁכְּתוּבָה מִיִּתְהוּן בַּתּוֹרָה מִפְּלֵ נִשְׁוֹת הַעוֹלָם שְׁלֵא כְּתוּבָה כֶּף מִיִּתְהוּן בַּתּוֹרָה? אָמַר רַבִּי חַיֵּיא, וְלֹא?! וְהִנֵּה כְּתוּב (בראשית לה) וַתִּמָּת רַחֵל וַתִּקְבֹּר בְּדֶרֶךְ אֶפְרָתָה, וְכְתוּב (במדבר כ) וַתִּמָּת שָׁם מֵרִים וְגו', וְכְתוּב (בראשית לה) וַתִּמָּת דְּבוּרָה מִיִּנְקַת רַבֵּה, וְכְתוּב (בראשית לה) וַתִּמָּת בַּת שׁוּעַ אִשְׁתֵּי יְהוּדָה.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּכֻלָּם לֹא כְּתוּב כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּשָׂרָה, שְׁנֵאמַר וַיְהִי חַיֵּי שָׂרָה מֵאֵה שְׁנָה וְעֶשְׂרִים שְׁנָה וְשִׁבְעַ שָׁנִים שְׁנֵי חַיֵּי שָׂרָה. שְׁהֵרִי בְּכֻלָּם לֹא נִמְנוּ יָמִים וְשָׁנִים כְּמוֹ לְשָׂרָה, וּבְכֻלָּם לֹא כְּתוּב פְּרֻשָׁה אַחַת לְכַדָּה כְּמוֹ לְשָׂרָה. אֲלֵא סוּד הוּא, מִשּׁוּם אוֹתָהּ הַדְּרָגָה שֶׁכָּל הַיָּמִים וְהַשָּׁנִים שֶׁל אָדָם תְּלוּיִים בָּהּ (ש"ו ה"א ה"א ה"א ב"ר"א).

פְּתַח וְאָמַר, (קהלת ה) וַיִּתְרוֹן אֶרֶץ בְּכָל הַיָּא מְלֶךְ לְשָׂדֵה נַעֲבָד. וַיִּתְרוֹן אֶרֶץ בְּכָל הַיָּא וְדַאי, שְׁהֵרִי מִשְׁם יוֹצְאוֹת הַרוֹחוֹת וְהַנְּשֻׁמוֹת וְתוֹעֵלַת לְעוֹלָם. מְלֶךְ לְשָׂדֵה נַעֲבָד, מִי הַמְּלֶךְ? זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. לְשָׂדֵה נַעֲבָד, כְּשֶׁהוּא נִתְקַן פְּרָאוּי. וְמְלֶךְ זֶה הַמְּלֶךְ הַעֲלִיּוֹן שֶׁמִּתְחַבֵּר לְשָׂדֵה כְּשֶׁהוּא נַעֲבָד. מִי הַשָּׂדֵה? זֶה הַשָּׂדֵה אֲשֶׁר בְּרַכּוֹ ה', שֶׁכְּתוּב (בראשית כז) כָּרִית שָׂדֵה אֲשֶׁר בְּרַכּוֹ

חַיִּיבִין לְבַר, וְקָרִיב טוֹב לְאַתְמַנְאָה בְּהוּ, לֹא תֵאִיבִין גְּלִגּוּלָא וְהַפּוֹדֵף.

נִפְלִין וְלֹא קָרִימִין, אַתְמַחוּן חַיִּיבִין מִסְפְּרָא דְדוֹמָה, מֵאֵן יִתְבַע לוֹן, וּמֵאֵן יִתִּיב בַּחוֹשְׁבְּנָהוֹן, וּוי לוֹן, וּוי לַחַיִּיהוֹן, וּוי לְרִגְשֵׁיהוֹן, (ס"א לְנַפְשֵׁיהוֹן) בְּגִינְהוֹן אַתְקֵרִי (תהלים ט) יִמְחוּ מִסְפֵּר חַיִּים וְגו' (עַד כֵּאֵן הַתּוֹסַפְתָּא):

וַיְהִי חַיֵּי שָׂרָה. מֵאֵי שְׁנָא הֲכֵא שָׂרָה דְכְּתִיב מִיִּתְהוּן בְּאוֹרֵייתָא מִכָּל נִשִּׁי דְעַלְמָא דְלֹא כְּתִיב הֲכֵי מִיִּתְהוֹן בְּאוֹרֵייתָא. אָמַר רַבִּי חַיֵּיא וְלֹא, וְהֲכְתִיב (בראשית לה) וַתִּמָּת רַחֵל וַתִּקְבֹּר בְּדֶרֶךְ אֶפְרָתָה. וְכְתִיב, (במדבר כ) וַתִּמָּת שָׁם מֵרִים וְגו'. וְכְתִיב, (בראשית לה) וַתִּמָּת דְּבוּרָה (דף קכב ע"א) מִיִּנְקַת רַבֵּה. וְכְתִיב, (בראשית לה) וַתִּמָּת בַּת שׁוּעַ אִשְׁתֵּי יְהוּדָה.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי בְּכֻלְהוּ לֹא כְּתִיב כְּמֵה דְכְּתִיב בְּשָׂרָה דְאַתְמַר וַיְהִי חַיֵּי שָׂרָה מֵאֵה שְׁנָה וְעֶשְׂרִים שְׁנָה וְשִׁבְעַ שָׁנִים שְׁנֵי חַיֵּי שָׂרָה. דְּהֵא בְּכֻלְהוּ לֹא אַתְמַנוּן יוֹמִין וְשָׁנִין כְּמוֹ לְשָׂרָה. בְּכֻלְהוּ לֹא כְּתִיב פְּרֻשָׁתָא חֲדָא בְּלַחוּדָהָא כְּמוֹ לְשָׂרָה. אֲלֵא רְזָא אִיהוּ בְּגִין הַהוּא דְרִגָּא דְכָל יוֹמִין וְשָׁנִין דְּבַר נִשׁ בֵּיהַ תְּלִיין (דְּדָא הִיא הִיא בְּתַרְיָא).

פְּתַח וְאָמַר, (קהלת ה) וַיִּתְרוֹן אֶרֶץ בְּכָל הַיָּא מְלֶךְ לְשָׂדֵה נַעֲבָד. וַיִּתְרוֹן אֶרֶץ בְּכָל הַיָּא וְדַאי דְּהֵא מִתְמַן נַפְקִין רוּחִין וְנִשְׁמַתִּין וְתוֹעֵלְתָא לְעַלְמָא. מְלֶךְ לְשָׂדֵה נַעֲבָד, מֵאֵן מְלֶךְ דָּא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא. לְשָׂדֵה נַעֲבָד כִּד אִיהוּ אַתְמַקֵּן כְּדָקָא יְאוּת. וּמְלֶךְ, דָּא, מְלֶךְ עַלְאָה דְאַתְחַבֵּר לְשָׂדֵה כִּד אִיהוּ נַעֲבָד. מֵאֵן שָׂדֵה, דָּא שָׂדֵה אֲשֶׁר בְּרַכּוֹ יי. דְכְּתִיב, (בראשית כז) כָּרִית שָׂדֵה אֲשֶׁר בְּרַכּוֹ יי. כִּד אִיהוּ (אַתְעֵבֵד) נַעֲבָד וְאַתְמַקֵּן בְּכָל מַה דְאַצְטְרִיף לִיהַ כְּדָקָא יְאוּת, כְּדִין מְלֶךְ עַלְאָה אַתְחַבֵּר עִמֵּיהַ.

רַבִּי אֶלְעָזַר אָמַר, מְלֶךְ לְשָׂדֵה נַעֲבָד. כְּמֵה גּוֹיִי ה'. שְׁכֻשְׁהוּא [נַעֲשֵׂה] נַעֲבָד וְנִתְקַן לּוֹ כְּפְרָאוּי, אֲזִי הַמְּלֶךְ הַעֲלִיּוֹן מִתְחַבֵּר עִמּוֹ. רַבִּי אֶלְעָזַר אָמַר, מְלֶךְ לְשָׂדֵה נַעֲבָד - כְּמֵה גּוֹנִים סוּדוֹת עֲלִיּוֹנִים כְּפֵאן. מְלֶךְ - זֶה הַשְּׁכִינָה שְׁאִין

שורה בבית להפקן בה אלא בזמן שנשא אדם ומזדוג עם אשתו להוליד ולעשות פרות, והיא מוציאה נשמות להשנות בה, ומשום כך לשדה נעבד ולא לאחר.

דבר אחר, מלך - זו אשה יראת ה', כמו שנאמר (משלי לא) אשה יראת ה' היא תתהלל. לשדה נעבד - זו אשה זרה, כמו שנאמר (שם ז) לשמרך מאשה זרה. משום שיש שדה ויש שדה. יש שדה שכל הברכות והקדשות בו שורות, כמו שנאמר פריה שדה אשר ברכו ה', ויש שדה שכל הרבן וטמאה וכליון והרג וקרבות שריים בו, והמלך הזה לפעמים שהוא נעבד לשדה הזו, שכתוב (שם ז) תחת שלוש רגזה ארץ וגו' תחת עבד פי ימלוך וגו' ושפחה פי תירש גברתה. והמלך הזה מתפסה אורו ונחשף עד שנטהר ומתחבר למעלה.

ומשום כך השעיר של ראש חדש, משום שנפךד השדה שהוא מן המלך הקדוש ולא שורות בשדה הזו ברכות מן המלך הזה. וכשהוא נעבד לשדה הזו, אז כתוב (דברים כב) פי בשדה מצאה וגו'. פי בשדה, כמו שנתבאר.

בא ראה, באה תוה לעולם ונדבקה בנחש הזה, והטיל בה זקמה, וגרמה מות לעולם ולבעלה. באה שרה וירדה ועלתה ולא נדבקה בו, כמו שנאמר (בראשית יג) ויעל אברם ממצרים הוא ואשתו וכל אשר לו. בא נח לעולם, מה כתוב? (שם ט) וישת מן היין וישכר ויתגל וגו'.

ומשום שאברהם ושרה לא נדבקו בו, משום כך זכתה לחיים עליונים לה ולבעלה ולבניה

(ישעיה נא) הביטו אל צור

רזין עלאין הכא. מלך. דא שכנינתא דלא שריא בביתא לאתקנא בה אלא בזמנא דאתנסיב בר נש ואזדוג באנתתיה לאולדא ולמעבד איבין, ואיהי אפיקת נשמתין לאשראה בה, ובגין כך לשדה נעבד ולא לאחר.

דבר אחר מלך דא אשה יראת יי כמה דאת אמר, (משלי לא) אשה יראת יי היא תתהלל. לשדה נעבד דא אשה זרה כמה דאת אמר, (משלי ז) לשמרך מאשה זרה. בגין דאית שדה ואית שדה. אית שדה דכל ברכאן וקדושין ביה שריין כמה דאת אמר פריה שדה אשר ברכו יי. ואית שדה דכל חירוב ומסאבו ושיצאה וקטולין וקרבין ביה שריין. והאי מלך זמנין דאיהו נעבד להאי שדה דכתיב, (משלי ל) תחת שלש רגזה ארץ (דף קכב ע"ב) וגו', תחת עבד פי ימלוך וגו' ושפחה פי תירש גברתה. והאי מלך אתפסיא נהוריה ואתחשף עד דאתדכי ואתחבר לעילא.

ובגין כך שעיר דראש חדש, בגין דאתפרש ההוא שדה ממלכא קדישא ולא שריין בהאי שדה ברכאן מהאי מלך. וכד איהו נעבד להאי שדה כדין כתיב, (דברים כב) פי בשדה מצאה וגו'. פי בשדה כמה דאתמר.

הא חזי, אתת תוה לעלמא אתדפקת בהאי חויה ואטיל בה זזמהא. וגרמא מותא לעלמא ולבעלה. אתת שרה ונחתת וסלקת ולא אתדפקת ביה כמה דאת אמר, (בראשית יג) ויעל אברם ממצרים הוא ואשתו וכל אשר לו. אתא נח לעלמא מה כתיב (בראשית ט) וישת מן היין וישכר ויתגל וגו'.

ובגין דאברהם ושרה לא אתדפקו ביה, בגין כך שרה זכתה לחיים עלאין לה

ולבעלה ולבנהא בתראה הדא הוא דכתיב

חוצבתם ואל מקבת בור נוקרתם. ועל דא ויהיו חיי שרה דזכתה בהו בכלהו, ולא כתיב בכלהו נשי ויהיו חיי חוה, וכן בכלא, היא אתדבקת בחיין, ועל דא דילה הו חייין:

תוספתא

זכאה איהו מאן דאזעיר גרמיה בהאי עלמא. כמה איהו רב ועלאה בהווא עלמא. והכי פתח רב מתיבתא מאן דאיהו זעיר רב. מאן דאיהו רב איהו זעיר. דכתיב ויהיו חיי שרה וגו' מאה דאיהו חושפן רב כתיב ביה שנה, זעירו דשנין חד אזעיר ליה. שבע דאיהו חושפן זעיר אסגי ליה ורפי ליה דכתיב שנים.

תא חזי, דלא רבי קדשא ברין הוא אלא לדאזעיר, ולא אזעיר אלא לדרבי. זכאה איהו מאן דאזעיר גרמיה בהאי עלמא, כמה איהו רב בעלויא ליהווא עלמא. עד כאן. מאן דפסק יתפסק. מאן דקצר יתקצר. מאן דקצר יתארף. רצונו לומר מאן דפסק מלין דאורייתא על מלין בטלין יתפסקון חייהי מהאי עלמא ודיניה קיימא בהווא עלמא. מאן דקצר אמן ולא מאריך גו נייחא יתקצר מחיין דהאי עלמא. מאן דאמר אחד אצטרף לחטפא אל"ף ולקצר קריאה דליה ולא יעכב בהאי אות כלל, ומאן דיעביד דא יתארכון חייו. (אלו הם הדרושים שהגידו לרבי שמעון בר יוחאי בשיבת של מעלה), (עד כאן התוספתא)

ויהיו חיי שרה. אינון חייין בלהו לעילא, מאה שנה לעילא. ועשרים שנה לעילא, ושבע שנים לעילא, פלהו הו פדקא יאות.

אמר רבי שמעון (דף קבב ע"א) **תא חזי רזא דמלה, מאי שנא בכלהו דאמר שנה שנה, ובאינון שבע דאמר שנים. דכתיב מאה שנה ועשרים שנה, ולבתר שבע שנים. אלא כלא חד. מאה שנה כללא דכלא** (נ"א בלא כחדא כדא דמאה כדכאון בכל יומא. וכן עשרים שנה דאתכליל עלאה סתימא דכל סתימין, וכגון כך כתיב שנת רזא דיהודיא). **קדשא ברין הוא דאתפליל מאתר עלאה סתימא דכל סתימין**

אחריה. זהו שכתוב (ישעיה נא) הביטו אל צור חצבתם ואל מקבת בור נקרתם. ועל כן ויהיו חיי שרה, שזכתה בהם בכלם. ולא כתיב בכל הנשים ויהיו חיי חוה, וכן בכלם. היא נדבקה בחיים, ועל כן שלה היו החיים.

תוספתא

אשרי מי שמקטין את עצמו בעולם. כמה הוא גדול ועליון בעולם ההוא. וכך פתח ראש הישיבה: מי שהוא קטן - הוא גדול. מי שהוא גדול - הוא קטן. שכתוב ויהיו חיי שרה וגו'. מאה שהוא חשפון גדול, פתוב בו שנה. קטן השנים אחד הקטין אותו. שבע שהוא חשפון קטן, הגדיל אותו ורבה אותו, שכתוב שנים.

בא ראה שאינו מגדל הקדוש ברוך הוא אלא למי שמקטין, ולא מקטין אלא למתגדל. אשרי הוא מי שמקטין את עצמו בעולם הזה, כה הוא גדול בעלוי לאותו העולם. עד כאן. מי שפסק יפסק. מי שקצר יתקצר. מי שקצר יתארף. רצונו לומר, מי שפוסק בדברי תורה על דברים בטלים - יפסקו חיייו מן העולם הזה, ודינו קנים בעולם ההוא. מי שמקצר באמן ולא מאריך תוף מנוחה - יתקצר מהחיים של העולם הזה. מי שאמר אחד, צריך לחטף האל"ף ולקצר את הקריאה שלה, ולא יתעכב באות הזו כלל, ומי שיעשה את זה יתארכו ימיו. (אלו הדרושים שהגידו לרבי שמעון בר יוחאי בשיבת של מעלה). ע"כ התוספתא

ויהיו חיי שרה. אותם החיים פלם למעלה. מאה שנה למעלה, ועשרים שנה למעלה, ושבע שנים למעלה, פלם היו פראוי.

אמר רבי שמעון, בא ראה את סוד הדבר, מה שונה בכלם שאמר שנה שנה, ובאותם שבע אמר שנים, שכתוב מאה שנה ועשרים שנה, ואחר כך שבע שנים? אלא הכל אחד. מאה שנה - הפלל

שֶׁל הַכֹּל [נ"א הַכֹּל בְּאֶהָר בְּסוּד שֶׁל מֵאָה
בְּרֻכּוֹת בְּכֹל יוֹם. וְכֵן עֲשִׂים שָׁנָה, שְׁנֵכֶלל הַעֲלִיּוֹן,
הַנִּסְתָּר שֶׁל כָּל הַנִּסְתָּרִים. וּמִשּׁוֹם כֵּךְ כָּתוּב שָׁנָה,
הַסּוּד שֶׁל הַיְחוד]. הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
שְׁנֵכֶלל מִמְקוֹם עֲלִיּוֹן, הַנִּסְתָּר
שֶׁל כָּל הַנִּסְתָּרִים בְּמֵאָה, בְּסוּד
שֶׁל מֵאָה בְּרֻכּוֹת שֶׁל כָּל יוֹם, וְכֵן
עֲשִׂים שָׁנָה. וּמִשּׁוֹם כֵּךְ כָּתוּב
שָׁנָה, סוּד הַיְחוד, שֶׁלֹּא נִפְרָדִים
הַמְחַשְׁבָּה וְהַיּוֹבֵל לְעוֹלָמִים.

שְׁבַע הַשָּׁנִים הֵלְלוּ הַתְּפִירָה
וַיֵּצְאוּ מִכָּל הַנִּסְתָּר שְׁלֹמְעֵלָה.
וְאָף עַל גַּב שֶׁהֵכֵל יְחוד אַחַד,
אֲבָל נִפְרָדִים בְּדִין וְרַחֲמִים
בְּכַמָּה צְדִידִים וְדַרְכִים מֵה שֶׁלֹּא
הָיָה כֵּךְ לְמַעַלָּה. וּמִשּׁוֹם כֵּךְ
כָּתוּב שָׁנָה, סוּד הַיְחוד שֶׁלֹּא
נִפְרָד לְעוֹלָמִים. שְׁבַע הַשָּׁנִים
הֵלְלוּ נִפְרָדִים בְּדִין וְרַחֲמִים
בְּכַמָּה צְדִידִים וְדַרְכִים מֵה שְׁאִין
כֵּן לְמַעַלָּה. וּמִשּׁוֹם כֵּךְ בְּשֵׁבַע
הַשָּׁנִים הֵלְלוּ כָּתוּב בְּהֵם שָׁנִים
וְלֹא שָׁנָה. וְכֹלֶם נִקְרָאִים חַיִּים.
וַיְהִי חַיִּי שָׁרָה, שֶׁהָיָה מִמֶּשׁ,
שֶׁנִּבְרָאוּ וְהַתְּקִימוּ לְמַעַלָּה.

אָמַר רַבִּי חַיִּיא, הִנֵּה פְּרֻשָׁה,
שֶׁהָיָה פֶּאֶשֶׁר גִּעְקָד יִצְחָק, הוּא
הָיָה בֶן שְׁלֹשִׁים וְשֵׁבַע שָׁנִים,
וְכִינוּ שְׁנַעְקָד, מֵתָה שָׁרָה,
שֶׁכָּתוּב וַיָּבֵא אֲבִרְהָם לְסַפֵּד
לְשָׂרָה וְלִבְכַתָּה. מֵאִין בָּא? מֵהַר
הַמְרִיָּה בָּא, מִלְּעֶקֶד אֵת יִצְחָק.
וְאוֹתָם שְׁלֹשִׁים וְשֵׁבַע שָׁנִים מִיּוֹם
שֶׁנּוֹלַד יִצְחָק וְעַד הַשָּׁעָה שְׁנַעְקָד,
הֵם הָיוּ חַיִּי שָׁרָה. וְדַאי כִּחְשׁוֹבֵן
וַיְהִי"ו בְּגִמְטְרִיא שְׁלֹשִׁים וְשֵׁבַע
שָׁנִים הָיוּ, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאָר,
מִשְׁנוֹלַד יִצְחָק וְעַד שְׁנַעְקָד.

רַבִּי יוֹסִי פִתַּח וְאָמַר, (תְּהִלִּים צח)
מִזְמוֹר שִׁירוֹ לְה' שִׁיר חֲדָשׁ כִּי
נִפְלְאוֹת עָשָׂה הוֹשִׁיעָה לּוֹ יְמִינוֹ
וַיִּזְרַע קִדְשׁוֹ. הַפְּסוּק הַזֶּה
בְּאֵרוֹהוּ הַחֲבָרִים שֶׁהַפְּרוֹת אָמְרוּ
אוֹתוֹ, כְּפִתּוּב (שְׁמוּאֵל-א' 1) וַיִּשְׁרְנָה הַפְּרוֹת בְּרַךְ, שֶׁהָיָה אוֹמְרוֹת שִׁירָה חֲדָשָׁה. וְאִינוּ שִׁירָה הֵן אָמְרוּ?

בְּמֵאָה בְּרוּזָא דְמֵאָה בְּרַכָּאן דְכָל יוֹמָא, וְכֵן
עֲשִׂים שָׁנָה, וּבְגִין כֵּךְ כָּתוּב שָׁנָה רְזָא
דִּיחודָא דְלֹא אֲתַפְּרֵשׁ מִחֻשְׁבָּה וַיּוֹבֵלָא
לְעוֹלָמִין.

שְׁבַע שָׁנִים אֵלִין אֲתַפְּרֵשׁן וְנִפְקָאן מִכָּלִּלָא
סְתִימָאָה דְלַעֲלִילָא. וְאָף עַל גַּב דְכָלִּלָא
יְחודָא חֲדָא, אֲבָל מִתְּפִרְשָׁן בְּדִינָא וְרַחֲמִי
בְּכַמָּה סְטָרִין וְאוֹרְחִין מֵה דְלֹא הָיוּ הָכִי
לַעֲלִילָא. וּבְגִין כֵּךְ כָּתוּב שָׁנָה רְזָא דִּיחודָא
דְלֹא אֲתַפְּרֵשׁ לְעוֹלָמִין. שְׁבַע שָׁנִים אֵלִין
אֲתַפְּרֵשָׁאן בְּדִינָא וְרַחֲמִי בְּכַמָּה סְטָרִין
וְאוֹרְחִין מֵה דְלֹא הָיוּ הָכִי לַעֲלִילָא. וּבְגִין כֵּךְ
בְּאֵלִין שְׁבַע שָׁנִים כָּתוּב בְּהוּ שָׁנִים וְלֹא שָׁנָה,
וְכִלְהוּ אֶקְרוּן חַיִּים. וַיְהִי חַיִּי שָׁרָה, דְהָיוּ
מִמֶּשׁ דִּאֲתַבְּרִיאָו וְאֲתַקְיָמוּ לַעֲלִילָא.

אָמַר רַבִּי חַיִּיא הָא אוּקְמוּהָ דְהָא כַד אֲתַעְקַד
יִצְחָק בַּר תְּלָתִין וְשֵׁבַע שָׁנִים הָוָה,
וְכִינוּ דִאֲתַעְקַד יִצְחָק מִיתַת שָׁרָה, דְכָתוּב
וַיָּבֵא אֲבִרְהָם לְסַפֵּד לְשָׂרָה וְלִבְכַתָּה. מֵאִין
בָּא, מֵהַר הַמְרִיָּה בָּא מִלְּמַעְקַד לִיָּה לְיִצְחָק,
וְאִינוּ תְּלָתִין וְשֵׁבַע שָׁנִין מִיּוֹמָא דִּאֲתִילִיד
יִצְחָק עַד שֶׁעָתָא דִאֲתַעְקַד אִינוּן הוּוּ חַיִּי שָׁרָה
וְדַאי כְּחוֹשְׁבֵן וַיְהִי"ו בְּגִמְטְרִיא תְּלָתִין
וְשֵׁבַע שָׁנִין הוּוּ כְּמָה דִאֲתַמַּר מִדִּאֲתִילִיד
יִצְחָק עַד דִּאֲתַעְקַד.

רַבִּי יוֹסִי פִתַּח וְאָמַר, (תְּהִלִּים צח) מִזְמוֹר שִׁירוֹ
לַיִּי שִׁיר חֲדָשׁ כִּי נִפְלְאוֹת עָשָׂה הוֹשִׁיעָה
לוֹ יְמִינוֹ וַיִּזְרַע קִדְשׁוֹ. הָאִי קָרָא אוּקְמוּהָ
חֲבָרִיא, דְּפְרוֹת אָמְרוּהָ. כְּמָה דְכָתוּב, (שְׁמוּאֵל-א' 1)
וַיִּשְׁרְנָה הַפְּרוֹת בְּרַךְ. מֵאִי וַיִּשְׁרְנָה, דְהָיוּ
אָמְרִי שִׁירָתָא חֲדָתָא. וּמֵאִי שִׁירָה אָמְרוּ.
מִזְמוֹר שִׁירוֹ לַיִּי שִׁיר חֲדָשׁ כִּי נִפְלְאוֹת עָשָׂה.

אוֹתוֹ, כְּפִתּוּב (שְׁמוּאֵל-א' 1) וַיִּשְׁרְנָה הַפְּרוֹת בְּרַךְ, שֶׁהָיָה אוֹמְרוֹת שִׁירָה חֲדָשָׁה. וְאִינוּ שִׁירָה הֵן אָמְרוּ?

מזמור שירו לה' שיר חדש כי נפלאות עשה.

כאן יש להסתכל, שכל מה שברא הקדוש ברוך הוא בעולם, כלם אומרים שירה ותשבחות לפניו, בין למעלה בין למטה. ואם תאמר שהם מעצמם (ו"א ה"ו) אומרים את השירה הזו - כף זה ודאי! שגהו סוד עליון. אבל אלו, הארון היה על גבן. וכיון שהארון נשקל עליהם ושמיהו למעלה, הן שרו (נ"א לא שבבו) שירה, שהרי בין שנגטל מהן הארון, היו גועות פדרך שאר הפרות של העולם ולא אמרו שירה. ודאי שהארון שעל גבן עשה אותן לזמר.

מזמור. הרי בארנו, ונתבאר, ובכל פתוב מזמור לדוד או לדוד מזמור, וכאן לא אמר דוד כלל. אלא מזמור, שעתידה רוח הקדש לזמר אותו בזמן שיקים הקדוש ברוך הוא את ישראל מן העפר, ואז שירו לה' שיר חדש. אז הוא חדש. שהרי שירה כזו לא נאמרה מיום שנברא העולם.

תוספתא

רבי יוסי בן רבי יהודה הלך לראות את רבי חייא. אמר לו, יאמר מר אם שמע את הפרשה הזו, איך אמרו בעלי הביתא שפרשוה בענין הנשמה. אמר, אשרי חלקם של הצדיקים בעולם הבא, שכן התורה היא בלבם כמעט גדול של מים, שאף על גב שסותמים אותו - מרב המים פותחים מעינות שנזכעים לכל עבר.

בא תשמע, רבי יוסי, אהוב אתה. אני אמר לך בפרשה הזו, לעולם אין גוף האדם נכנס בחשבון הצדיקים על יד דומה, עד שתראה הנשמה בגן עדן.

הבא אית לאסתפלא, דכל מה דברא קדשא בריה הוא בעלמא כלהו אמרי תשבחו ושירתא קמיה בין לעילא בין לתתא, ואי תימא דאינהו מגרמיהו (ר"א ל"ג ה"ו) אמרי שירתא דא, הכי הוא ודאי דרזא עלאה איהו, אבל הני, ארונא הוה על גבייהו, וכיון דארונא אשתקיל עלייהו ושוייה לעילא אינון שרירו (נ"א לא שבבו) שירתא, דהא כיון דאתנטיל מנייהו ארונא הוו געאן פאורה שאר פרות דעלמא ולא אמרו שירתא. ודאי ארונא (דף קכג ע"ב) דעל גבייהו עביד לון לזמרא.

הא אוקימנא, ואתמר בכלא כתיב מזמור לדוד או לדוד מזמור. והבא לא אמר דוד כלל. אלא מזמור דרוח קדשא זמין לזמרא ליה לזמנא דיוקים קדשא בריה הוא לישראל מעפרא. וכדין שירו ליי שיר חדש, כדין איהו חדש, דהא שירתא כהאי לא אתמר מיומא דאתברי עלמא.

תוספתא

רבי יוסי בן רבי יהודה אזיל למיחמי לרבי חייא, אמר ליה לימא מר אי שמע האי פרשתא הויך אמרו מארי מתניתא דפרשוה בעניינא דנשמתא. אמר זכאה חולקיהון דצדיקנא בעלמא דאתי, דכף היא אורייתא בלבחון כמבועא רבא דמנא, דאף על גב דמסתמימין ליה, מסגיאנות מיא פתחי מבועין דנבעין לכל עיבר.

תא שמע רבי יוסי רחימא את, אנא אימא לך בהאי פרשתא, לעולם אין גוף האדם נכנס בחשבון הצדיקים על יד דומה, עד שתראה הנשמה פנקס סימנא שנותנין לה הכרובים בגן עדן.

עד שתראה הנשמה פנקס סימן שנותנים לה הכרובים בגן עדן.

אמר רבי יוסי אָנא שְׁמַעְנָא דְהָא נְשִׁמְתָא כְּתֵר דְעֵילַת
תַּמְן הִיא אֲזֵלַת לְסַלְקָא לְאַתְרָה לְעֵילָא וְלֹא לְמִיחַת
לְתַתָּא, אָבַל קוּדְם שְׁתַּעְלָה וְתַכְנַס נַעֲשֵׂת אֶפְטֵרוֹפּוּס
הַגּוֹף עַל יַד דּוּמָה וּמְרָאָה לּוֹ שְׂרָאוּי הוּא לְקַבֵּל שְׂכָר
אַרְבַּע מֵאוֹת עוֹלָמוֹת.

אמר רבי חייא הא רבי אלעזר אמר, דהא דומה ידע
קודם משום דמכרוזי עלה בגנתא דעדן. אבל אָנא
כָּף שְׁמַעְנָא, דִּי בַעֲדָנָא דִּיהִבִּין לִיה פְּנֻקְסָא חִזֵּר עַל גּוּפָא
לְאַעִיל לִיה בְּפִתְקָא דְצִדִיקָיָא עַל יְדוּי דְדוּמָה. הִדָּא הוּא
דְכַתִּיב אִף אִם אֶתָּה לּוֹ שְׁמַעְנִי נִתְתִּי כֶסֶף הַשְּׂדֵה קַח
מִמֶּנִּי. מַהוּ כֶסֶף הַשְּׂדֵה, דָּא כְּסוּפָא דְעֵלְמִין אַרְבַּע מֵאוֹת
דִּיהִבִּין לִיה לְאַחְסָנָא.

רב יוסף כד הוה שמע פּרשׂתא דא ממאריהון
דמתבתא, הוה אמר, מאן דאיהו עפרא מאי קא
(ריקנא) זכי להאי. מאן זיבה ומאן קום הדא הוא דכתיב,
(תהלים כד) מי יעלה בהר יי וגו'.

אמר רבי אבא תא חזי מאי דכתיב וישמע אברהם אל
עפרון וישקל אברהם לעפרון את הכסף, דא הוא
כסופא רבתא דאינון עלמין וכסופין. ארבע מאות שקל
כסף, ארבע מאות עולמות והנאות וכסופין. עובר
לסחר. רב נחמן אמר שיעבור כל שערי שמים
וירושלים של מעלה ואין מוחה בידה.

תא חזי מה כתיב ואתרי כן קבר אברהם את שרה
אשתו, ונמנה עם שאר הצדיקים בחבורתם מפתקא
דממנא על ידוי דדומה. אמר רבי יצחק הכי גמירנא כל
אינון דכתיבין בידוי דדומה וממנן על ידוי יקומו
לזמנא דזמין לאחנא דיירי עפרא. ווי להון לרשיענא
דלא כתיבין על ידוי כפתקא, שיאבדו בגיהנם לעלמין,
ועל דא נאמר (דניאל יב) ובעת ההיא ימלט עמך כל
הנמצא כתוב בספר, (עד כאן תוספתא)

ידי דומה. אמר רבי יצחק, כף למדנו, כל אותם שכתובים בידי דומה וממנים על ידו, יקומו
לזמן שעתיד להחיות שוכני עפר. אוי לרשעים שאינם פתובים על ידו כפתק, שיאבדו בגיהנם
לעולמים, ועל זה נאמר (דניאל יב) ובעת ההיא ימלט עמך כל הנמצא כתוב בספר. עד כאן תוספתא

אמר רבי יוסי, אני שמעתי
שהנה הנשמה, אחר שנכנסת
לשם, היא הולכת לעלות
למקומה למעלה, ולא לרדת
למטה. אבל קדם שתעלה
ותכנס, נעשית אפטרופוס הגוף
על יד דומה, ומראה לו שראוי
הוא לקבל שכר ארבע מאות
עולמות.

אמר רבי חייא, הנה רבי אלעזר
אמר, שהרי דומה יודע קדם,
משום שמכריזים עליה בגן עדן.
אבל אני כף שמעתי - שבזמן
שנותנים לה פנקס, חוזרת על
הגוף להכניסו כפתק של
הצדיקים על ידי דומה. זהו
שכתוב אף אם אתה לו שמעני
נתתי כסף השדה קח ממני. מה
זה כסף השדה? זה הכסף של
ארבע מאות העולמות שנותנים
לו לירשה.

כשרב יוסף היה שומע הפרשה
הזו מראשי הישיבה, היה אומר:
מי שהוא עפר, מה הוא [ריק] זוכה
לזה? מי יזכה ומי יקום? זהו
שכתוב (תהלים כד) מי יעלה בהר
יי וגו'.

אמר רבי אבא, בא ראה מה
שכתוב, וישמע אברהם אל
עפרון וישקל אברהם לעפרון את
הכסף. זהו הכסף הגדול שהם
עולמות וכסופים. ארבע מאות
שקל כסף - ארבע מאות עולמות
והנאות וכסופים. עבר לסחר -
רב נחמן אמר, שיעבר כל שערי
שמים וירושלים של מעלה, ואין
מוחה בידו.

בא ראה מה פתוב, ואתרי כן
קבר אברהם את שרה אשתו.
ונמנה עם שאר הצדיקים
כחבורתם מפתק של הממנה על
ידוי דומה וממנים על ידו, יקומו
לזמן שעתיד להחיות שוכני עפר. אוי לרשעים שאינם פתובים על ידו כפתק, שיאבדו בגיהנם
לעולמים, ועל זה נאמר (דניאל יב) ובעת ההיא ימלט עמך כל הנמצא כתוב בספר. עד כאן תוספתא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוננו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארץ עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למונים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה ישארו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:



ה. **עצה טובה לעגון השנה, ללמד בדרך נורא בקיאות בלבד**
אמר מירי [הגריי] זכרוננו לברכה הנביח בארבעה המיועצה
טובה לעגון השנה, ישלמד בדרך נורא בקיאות בלבד **כלי**
שעמיקים בענין ארבעים או חמשים על כל דבר וישקרא בספר
ההור **פעמים רבות**.
[שער רוח הקדש דף ט עמוד ד']

ו. **ואינו לקבץ שטרו לבדו למהר והתמונים באופן שישלמישם כל**
שנה

ויתנהג בדרך זו וישקרא לסיים אתר זה ויהי תדוש והתמונים
כלל שנה אור אצל למהר סדר הפרשיות של הור הקדוש
כדי סדר כשמועות, לא יספיקו לפעמים ענינם ועולם שבעות
בפיקרה המתה, יהיו בקיאות גדולות. **ואינו ישקבע עשור**
למפד מור הקדוש ותמונים ויפני **כלל עם**, ישכיל **התלמים**
כל הור ושן ותדוש ותמונים **כלל שנה**, ואחר לפרד ין דפיו
לקבע לפרדו בטאר ספרי המקבלים וילמד ספרי המקבלים
על סדר ששכיל עד שייסם כל ספרי המקבלים הממצאים וכו',
אר הור **הקדוש והתמונים יהור** לסיים **כלל שנה נוסבר לעיל**,
וקור ויתנהג **למי מתי**.
[סודו ערשט בעבודתה, שער הששי, שער המיזיון]

ז. **לפרד חפש דפיו אתר כלל עם הור תועלת גדול לתקנש**
המקבלים כתבו, ין חפש דפיו מור הקדוש **כלל עם הור** הוא
תועלת גדול ותפון גדול לקנש להאריה ולקנש ולתקנה, והוא
קריאו ותפון ותקנשים וקפשישים על תקנש.
[שער אפסיים סיפוי חטיבי קיח סוף ז']

ח. **לפרד הור הקדוש באשפתר הבקר**
אם זכה **ילמד באשפתר בהור הקדוש**, כי בוכוחו **ענין ישראל**
מנחת שמואל לילה, ויאר שלא ילמד להבטיח, ויאר על פי כן ללמד
הלשוני **יון מוסר הנחמה**.
[סודו רוח אפסיים לבני אכנסים עמאיים זכר עדיק בלכניה]

ט. **עם שדוקא לפרד הור הור הוא תקון התקנש**
תשכור השכתי ללפסול אחד שישאל על אשר כתבו רובי
הגריי זכרוננו לברכה, **לפרד הור הוא תקון גדול להאיר**
התנש ולדושה, והרב זכרנו לברכה נתן תקון **לבעל תלמיד**
ללמד חפשה דפיו אתר כלל עם הור על כל דבר **אל ידע מאי**
אמר, קריאתה או הורה הלא יתאר יתקנה, ויורה
יין זקנא לפרד הור שו בן מקנא או יתור על פרדו משה
ותלמודו וסודו, והוא קלא כפה חוהו **גדול מכל התורה** או
לקנש ואם ליתא וכו', **אור דברי**.

יג. **איתרנו עליו, דע כי אור ספק כל לפרד בתורה הקדושה**
ונאי ורבו הור מרסיים, ובפרט אם יתור למהר באשפיות
ואינו זוכה פשיים עשילוייו, תקפון עולמות ומיחד תודים,
זקנא אשר גדול לפרד הור, הנהו שפיקרא וישנה ותלמודו
הם מקבשים סודי ואינו רוב רקים סוד כלל, לא בן הור
שפדיר בסודי מתנה פתח, ויורו רובים שאל יבין ין
דברי בעשילוי קרי התורה, ולפון **למהות תורה גלויים כלל**
לבוש שן ויהיריו וישאיריים תקנש.

והוא על גב דברדי מה דברי תחומים ותחומים פאר, דהינו
תהיו סודו לעילן בעלפון ולדע נתן תהדים על ברוין ועל
מתקנהו **דשנין יתראה רב**, ולא יתור תהדים ין עם פשי
הקם גדול אור מקבל, **ברם בקבלות דבר היתון דין עילאון**
והתהדים עומים קשקשים עליונים תקנש.

י. **בכלל ספקא אתר, כי אור מור לפרד פשיית התורה**
בכלל ספקא אתר אתר מור פשיית התורה, שרבי מדש
ההור הוא על פסוקי התורה, ועוד **שנם בלמוד דין דאורייתא**
אור מור **הפשייות מהשתלשלות כל הפחות**, אם בן
אור מור לקנש ולתלמוד פשיים ימות חותם חותם יתברך
ולקנש הפשייות אינו משיב כלל היות תקנה או, ואלא
כל דבר המשתלשלות ונא על פי כל גדול הוא מאד פן
ואלא איתר כיה הנתנת הפחות, ורבי ין כיה משיב ספקא,
אור על פי שאי איתר ליות הפתנה בקבלות תקנה פן
שדושה למעלה מהתקנה, ולכן **גם מה שאמר האותיות דבר**
דבר ואלו צענים אור, **מן בן דין תפשיית פשיית התורה** או על פי
שאנו משיב **כלל הפחות**, דבר גדול הוא **על תלמידי**.

יא. **לפרד פשיית התורה הוא בכלל**
ישלמד פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי

הורו וכן בהתורה היא המפצע הפקדו ומסבר נבשתי ישראל
לדושה ברוח הוא, והמפצע שו בן שני בחיות, פתים ויגאל,
אם בן **בחינות פשיית התורה תמים הוא פשיית ומסבר**
בחינות פשיית התורה לחיות פשיית אלוהותו יתברך, ויאר
[קפיו תורה לבעל התנאי, פרשת דברים דף טו טו ב' ויאלו]

יב. **לפרד פשיית התורה הוא בכלל**
ישלמד פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי

יג. **לפרד פשיית התורה הוא בכלל**
ישלמד פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי

יד. **לפרד פשיית התורה הוא בכלל**
ישלמד פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי

טו. **לפרד פשיית התורה הוא בכלל**
ישלמד פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי

טז. **לפרד פשיית התורה הוא בכלל**
ישלמד פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי

יז. **לפרד פשיית התורה הוא בכלל**
ישלמד פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי

יח. **לפרד פשיית התורה הוא בכלל**
ישלמד פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי

יט. **לפרד פשיית התורה הוא בכלל**
ישלמד פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי

משה הפחות תקנתו ויתברך שנתלשמה בקבלה או מה שאינו
בן כלפוד הפשייות ויתברך שנתלשמה בקבלה או מה שאינו
ובכן וקרא שלא טעם עם על חכמה, וירושל הפחות טעם
ועם על כל פי מושב בידו ולכלות ואין בידו מדרש כל מושב
טעם על דעת חטא, **אין שבלמוד הפרדש אור משר רק**
הארה, ככל מקום או הארה כמראה לדי דתחטא ועוד, כי
אין שזוהו כן הארה, הנה היא הארה כמכונות הפשייות, כי
אורקתא פתים ויגאל. [קפיו תורה לבעל התנאי, שער טו ד']

טו. **על ידי שיראת השם היא אוצרו, על ידי זה התורה נקרא**
תורת השם

והוא גם כן ענין שאמר רבותינו זקונים לברכה פרק ב' דשבת
[דף ל"א סוף עמוד א'], **קבעת עתים לתורה כי סלפלת**
בחכמה כו', ונאפלו הכי **אין יראת השם היא אורו או לא**
אלא, **מלך ויקהל לו**, אשר ליה, **ערכת לו כרון כל חמטין, אשר ליה**
אור, אשר ליה מוטב שלא עילמית, ודעונו, כי **תורה הוא כיכ**
אתון דאורייתא, וכח חמטין פרש רבי אריק למהות, והוא ענין
ולא תשבות סלח כו', וזהו שגזר ערכת לו כרון כל חמטין,
ותבת לו מיתר, אלא דרצה לומר **על ידי שיראת השם היא**
אורו וזו תורה והחמטין הם לו, ונקרא תורת השם, מה שאינו
כל תורה כלא יתראה כו'. [קפיו תורה לבעל התנאי, שער טו ד']

טז. **לפרד פשיית התורה הוא בכלל**
ישלמד פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי

יז. **לפרד פשיית התורה הוא בכלל**
ישלמד פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי

יח. **לפרד פשיית התורה הוא בכלל**
ישלמד פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי

יט. **לפרד פשיית התורה הוא בכלל**
ישלמד פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי

כ. **לפרד פשיית התורה הוא בכלל**
ישלמד פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי

כא. **לפרד פשיית התורה הוא בכלל**
ישלמד פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי

כב. **לפרד פשיית התורה הוא בכלל**
ישלמד פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי

כג. **לפרד פשיית התורה הוא בכלל**
ישלמד פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי

כד. **לפרד פשיית התורה הוא בכלל**
ישלמד פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי
על פשיית התורה, ויהי **על פשיית התורה** ויהי